

Sygeseng og bede med en feberklam Haand mellem sine. Byens Natteranglere kendte ham godt, naar han ud paa Morgenstunden med sine hurtige Skridt kom gaaende gennem Byen fra en Nattevagt ved et fattigt Dødsleje. —

Johannes Gaardbo lukkede selv op for Broderen, da denne ringede. Han tog imod ham med et tavst Haandtryk, der ikke var uden Hjertelighed, hvorpaa de fulgtes ind i Stuen.

Begges Væsen var neddæmpet, præget af anstrengt Hensynsfuldhed. Da de var kommen tilsæde, spurgte Præsten venligt til Meta og Børnene, talte derpaa en Tid om det urolige Vejr, men berørte ikke med et Ord Broderens Rejseplaner. Da denne tilsidst selv nævnede dem, blev han straks tavs og slog Blikket ned.

Doktoren forstod godt Meningen. Naar Johannes — trods sin Undseelse — ikke gjorde mindste Forsøg paa at overtale ham til at blive, var det, fordi han i denne Landsforvisning saae Himlens retfærdige Straf.

Han indskrænkede sig herefter til at tale om Obligationen. Og da Præsten erklærede, at han ansaae det for rigtigst helt og holdent at overlade den Sags Ordning til en Sagfører, gik Samtalen istaa.

I disse Øjeblikke, mens Spektaklet af en forbikørende Arbejdsvogn gjorde Stilheden i Stuen endnu dybere, bestemte Doktoren sig til at gøre et sidste Forsøg paa at faa Broderen i Tale. Han vilde ikke rejse bort uden at have vovet det yderste Middel for at raabe den gamle Johannes op fra det Døde.

Da Vognen var kommen forbi, sagde han: